

MUSTAT SOTNIAT JA KAPINAN JÄRJESTÄMINEN

Tapahtumat Nizhni-Novgorodissa ja Balashovissa ovat vetäneet puoleensa yleisen huomion. Edellisessä numerossa julkaisimme seikkaperäisen kertomuksen Nizhni-Novgorodin verilöylystä, tässä numerossa julkaisemme kertomuksen Balashovin verilöylystä. Mustien sotniain urotyöt yhä vain laajenevat. Sosialidemokratian pitää kiinnittää huomio siihen, mikä merkitys tällä ilmiöllä on vallankumouksellisen kehityksen yleisessä kulussa. Samarasta tulleen uutisen lisäksi esitämme tässä vielä mielenkiintoisen lentolehtisen, jonka on julkaissut VSDTP:n Borisoglebskin ryhmä:

„Borisoglebskin kaupungin työläiset ja asukkaat! Balashovin ja Nizhni-Novgorodin tapahtumat, joissa poliisi näytti kykynsä järjestää kaikkien toisinajattelevien pieksännän, ovat osoittaneet teille, kuinka vakava on se hetki, jonka vallankumous on eteemme tuonut. Sanojen ja platonisen arvostelun aika on mennyt. Tosiain voimalla hallitus sysää meitä sanoista tekoihin. Se näkee, että vallankumousliike on kasvanut ulos siitä tilasta, jonka vallitessa taistelua sitä vastaan on tähän saakka käynyt ainoastaan poliisi ja santarmisto. Se on saanut tuntea, että taistelussa „sisäistä vihollista” vastaan ei sisäasiain ministeriön vakinainen sotaväki sille riitä: Venäjän valtakunnan koko väestöstä on tullut „sisäinen vihollinen”, „kapinoitsija”, ja hallitus on pakoitettu julistamaan volontääri-vapaaehtoisten vastaanoton vakinaisen armeijan riveihin. Mutta ryhtyessään ottamaan joukottain „valtion palvelukseen” kulkureita, huligaaneja, kulkukauppiaita ja muita senkaltaista väkeä, joka ei tunnusta minkäänlaisia byrokraattisia rajoituksia, hallituksemme oli pakoitettu muuttamaan myös iänikuisia joukkoihin vaikuttamisen keinoja ja vallankumousta vastaan käytävän välittömän taistelun iänikuisia konspiratiivisia menetelmiä. Millä olet kuhmun saanut, sillä parantelekin. Tähän saakka hallituksemme on ainoastaan taistellut painettua sanaa vastaan. Nyt se itse painattaa julistuksia „Moskovskije Vedomostissa”, „Russkoje Delossa”, „Grazhdanin'issa”, „Den'issa” ja muissa virallisissa äänenkannattajissa. Tähän saakka hallituksemme on ainoastaan vainonnut agitaattoreita. Nyt se itse lähettää piispoja, kenraaleja, Sharapoveja, Gringmuteja ja

muita agitaattoreitaan tekemään agitaatiotyötä kansan keskuudessa. Tähän saakka hallituksemme on ainoastaan tukahduttanut järjestöjä. Nyt se itse järjestää venäläisten ihmisten liittoja, patrioottien liigoja, monarkistien liittoja. Tähän saakka hallituksemme on ainoastaan vavissut ajatellessaan kapinaa. Nyt se itse järjestää mustan sotnian kapinoita, itse toivoo voivansa järjestää kansalaissodan. Hallitus, jonka lähenevä vallankumous on saattanut kauhun valtaan, on omaksunut tämän vallankumouksen asean: organisaation, propagandan ja agitaation. Tämän kaksiteräisen asean avulla, mustan sotnian avulla hallitus alkaa järjestää kansan suuttumuksen näytäntöjä, vastavallankumouksen näytäntöjä. Tehtyään „kokeiluja” syrjäseuduilla se aloittaa vierailunsa Venäjän keskiosassakin. Askettäin saimme nähdä tuollaisia näytäntöjä Nizhni-Novgorodissa ja Balashovissa, eikä voida väittää, ettei itsevaltiudella ole ollut menestystä sielläkin. „Vallankumoukselliset” taistelumenetelmät osoittautuivat tepsiviksi: monia itsevaltiuden vihollisia surmattiin ja piestiin, ja väestö on terrorisoitu tällä hallituksemme laillisella terrorilla.

Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö tämän jälkeen seuraisi kokeilun edelleen laajenemista. Toisten mustien sotniain maine ei anna toisille mustille sotnioille rauhaa niin kauan, kuin nämä eivät saa kokeilla myös omia voimiaan. Siellä, missä on vallankumous, on myös vastavallankumous, ja niinpä myös Borisoglebskin täytyy valmistautua maistamaan mustasotnialaisen suuntauksen huomattavien edustajien organisatorisia kykyjä. Meillä on syytä odottaa myös Borisoglebskissä sekä juutalais-, työläis- että intelligenssipogromeja, minkä vuoksi Borisoglebskin ryhmä, huolehtiessaan asiaankuuluvan vastaiskun valmistelusta kaikille niille hallituksen „illegaalisisille toimenpiteille”, joiden tarkoituksena on tukahduttaa vallankumouksellinen liike, ja alkaessaan keräyksen aseellisen itsepuolustuksen järjestämiseksi, kehoittaa kaikkia niitä, joiden myötätunto ei ole hallituksen eikä mustan sotnian puolella, auttamaan rahavaroilla ja aseilla itsepuolustuskerhojen järjestämistä”.

Todellakin, itse hallitus pakoittaa väestöä kansalais-sotaan. Todellakin, „kulkureita, huligaaneja ja kulkukauppiaita” otetaan valtion palvelukseen. Näissä oloissa osvobozhdenijelaisten porvarilliset puheet kapinan julistamisen rikollisuudesta ja mielettömyydestä sekä itsepuolustuksen järjestämisen vahingollisuudesta („Osvobozhdenijen” № 74) eivät enää ole ainoastaan rajatonta poliittista ruokotto- muutta, eivät ainoastaan itsevaltiuden puolustamista ja (tosiasiallisesti) „Moskovskije Vedomostin” pökkuroimista. Ei, nämä puheet muuttuvat sitä paitsi pelkäksi osvobozhdenijelaismuumioiden elottomaksi murinaksi, muumioiden, jotka vallankumouksellinen liike säälimättä heittää „ulos elämästä” ja luovuttaa harvinaisuuksien arkistoon — niille kaikkein sopivimpaan paikkaan. Teoreettisia väittelyjä kapinan välttämättömyydestä voidaan ja pitää käydä, taktillisia päätöslauselmia tästä kysymyksestä on huolellisesti

harkittava ja laadittava, mutta kaiken tämän ohessa ei saa unohtaa, että tapahtumien vaistovarainen kulku raivaa vastustamattomasti itselleen tien huolimatta mistään konstikkaista järkeilyistä. Ei pidä unohtaa, että kaikki ne tavatoman suuret ristiriidat, joita Venäjän elämässä on vuosisatojen kuluessa karttunut, kehittyvät vastustamattomalla voimalla nostaen näyttämölle kansanjoukkoja ja lakaisten rauhanomaista edistystä koskevat kuolleet ja elottomat opit roskatunkiolle. Kaikki opportunistit puhuvat mielellään meille: ottakaa oppia eläältä. Valitettavasti he ymmärtävät elämällä ainoastaan rauhallisten kausien, seisahduskausien suota, jolloin elämä juuri ja juuri kulkee eteenpäin. He, nuo sokeat ihmiset, *jäävät aina jälkeen vallankumouksellisen* elämän opetuksista. Heidän kuolleet doktriininsa jäävät aina jälkeen vallankumouksen myllertävästä vyörystä, joka ilmentää elämän kaikkein syvimpiä tarpeita, jotka koskevat kansanjoukkojen kaikkein syvimpiä elinetsuja.

Katsokaapa esimerkiksi, kuinka naurettavia ovat nyt, näiden elämän antamien opetusten edessä, sosialidemokratian erään osan ruikutukset kapinaa koskevan salaliittolaiskatsomuksen vaarallisuudesta, kapinan välttämättömyyden suppeasta „jakobiinilaisesta” arvioinnista, aineellisen voiman merkityksen ja osuuden liioittelusta edessäolevissa poliittisissa tapahtumissa. Nämä ruikutukset nousivat ilmoille juuri sen edellä, kun kapinasta tuli mitä todellisin ja elintärkeä kansan tarve, kun nimenomaan kansanjoukko, joka on kauimpana kaikista „salaliitoista”, alkoi tulla mukaan kapinaan mustien sotniain urotöiden vuoksi. *Hyvä vallankumous korjaa mainiosti huonon doktriinin*. Uudesta „Iskrasta” saatte lukea tylsiä, puhtaasti burenilaisia sukkeluuksia⁶⁸ (tai hammasteluako?) siitä, että erikoisessa sota-alan kirjassessa käsitellään vallankumouksen sotilaallisia kysymyksiä aina päivä- ja yörynnäköitä koskevaan kysymykseen saakka, tai siitä, että täytyy huolehtia kapinan päämajapaikoista, järjestön „päivystäjä”-jäsenten nimittämisestä, jotka voisivat ajoissa saada tiedon jokaisesta pogromista, „vihollisen” jokaisesta toiminnosta, antaa ajoissa vastaavat määräykset taisteluvoimillemme, järjestyneelle vallankumoukselliselle proletariaatille. Ja tähän samaan aikaan näemme Venäjän menshevikkien toiminnan, joka on aivan kuin pilkantekoa ulkomaisten menshevikkien elottomasta doktriinista. Me luemme Jekaterinoslavin suhteen

(ks. „Proletarin” № 13), että kuohuvien tapahtumien ajaksi (odotettiin mustasotnialaisten pogromia! Onkohan Venäjällä nyt sellaista kaupunkia tai työläisasutusta, missä ei odoteltaisi jotain tuollaista?) bolshevikit tekivät sopimuksen sekä menshevikien että Bundin kanssa. „Yhteiset varojenkeruut aseistukseen, yhteinen toimintasuunnitelma j.n.e.”. Ja se, millainen tuo suunnitelma on, näkyy siitä, että esimerkiksi Brjanskin tehtaalla sosialidemokraatit esittivät työläisten kokouksessa, jossa oli läsnä 500 henkeä, kehoituksen järjestää vastarinta. „Sitten Brjanskin tehtaan järjestyneet työläiset majoitettiin illalla muutamiin taloihin; asetettiin patrullit, nimitettiin päämaja j.n.e.,— sanalla sanoen me olimme täysin taistelunvalmiita” (muun muassa tiedotimme toisillemme kaikkien kolmen edellä mainitun „järjestön päämajojen sijaitsemispaikan”).

Uusiskralaiset publisistit hammastelevat... omien käytännönmiestoveriensa kustannuksella!

Nyrpistelkää, herrat, kuinka halveksuen tahansa nenäänne öisiä rynnäköjä koskevan kysymyksen ja muiden samanluontoisten suppeasti taktillisten sotilaallisten kysymysten johdosta, irvistelkää miten paljon tahansa sen „suunnitelman” johdosta, että on nimitettävä järjestön päivystäviä sihteereitä tai järjestön jäseniä yleensä pikaisten sotatoimien varalta,— elämä ottaa omansa, vallankumous opettaa kannustaen ja ravistellen paatuneimpiakin pedantteja. Sotilaallisia kysymyksiä, aina kaikkein yksityiskohtaisimpia myöten, *joudutaan* tutkimaan kansalaissodan aikana ja työläisten mielenkiinto näihin kysymyksiin on mitä laimukaisin ja mitä tervein ilmiö. Päämajat (tai järjestön päivystävät jäsenet) *täytyy* järjestää. Patrullien asettaminen, osastojen majoittaminen — kaikki ne ovat puhtaasti sotilaallisia tehtäviä, kaikki ne ovat *vallankumousarmeijan* alkuoperaatioita, kaikki se on aseellisen kapinan järjestämistä, sellaisen *vallankumouksellisen vallan* järjestämistä, joka varttuu ja lujittuu näissä pienissä valmisteluissa, näissä kevyissä kahakoissa, kokeillen voimiaan, opetellen sotimaan, valmistautuen voittoon,— voittoon, joka on sitä lähempänä, sitä todennäköisempi, mitä syvemmäksi käy yleinen poliittinen kriisi, mitä voimakkaampaa on kuohunta, tyytymättömyys ja horjunta tsaarin armeijan riveissä.

Toverien sosialidemokraattien kaikkialla Venäjällä pitää seurata ja he tulevat yhä laajemmassa ja laajemmassa

mitassa seuraamaan Jekaterinoslavin ja Borisoglebskin toverien esimerkkiä. Kehoitus avun antamisesta sekä rahan että aseiden muodossa on täysin ajankohtainen. Yhä kasvaa ja tulee kasvamaan sellaisten ihmisten lukumäärä, jotka aivan vieraina kaikille „suunnitelmille” ja kaikille vallankumousta koskeville ajatuksillekin *näkevät ja tuntevat* aseellisen taistelun välttämättömyyden nähdessään nämä poliisin, kasakkojen ja mustasotnialaisten petomaisuudet aseettomia kansalaisia kohtaan. Ei ole valinnan varaa, kaikki muut tiet on suljettu. Ei voi olla olematta levoton sen johdosta, mitä Venäjällä nyt tapahtuu, ei voi olla ajattelematta sotaa ja vallankumousta, ja jokainen, joka on levoton, joka ajattelee ja jota asiat kiinnostavat, *on pakoitettu* asettumaan jompaankumpaan aseistettuun leiriin. Teidät kolhitaan, runnellaan ja tapetaan huolimatta siitä, että teidän toimintatapanne on äärettömän rauhanomainen ja pikku-maisuuteen saakka legaalinen. Vallankumous ei tunnusta neutraalisia. Taistelu on jo syttynyt. Taistelua käydään elämästä ja kuolemasta,— taistelua vanhan Venäjän, orjuuden, maaorjuuden, itsevaltiuden Venäjän, ja uuden, nuoren, kansan Venäjän, työtätekevien joukkojen Venäjän välillä, joukkojen, jotka pyrkivät kiihkeästi kohti valoa ja vapautta alkaakseen sitten yhä uudestaan taistelun ihmiskunnan vapauttamiseksi täydellisesti kaikesta sorrosta ja kaikesta riistosta.

Lähetköön siis aseellinen kansan kapina!

„Proletari” № 14,
elokuun 29 (16) pnä 1905

Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan